כל כרתי לגילה אין גילה מעכבת בו. וא"ת הא כתמה מקומות כתיב בגולה וימת שנה עליו הכתוב לעכב וי"ל דכולהו לריכי לנופיהו וקשה לרשימ"ל מדתנא בהו קרא בפרקא נשיקות לריכי בגולה בשתן ומעכבת דהכי לתניען בהקומץ רבה (מנחות יח:) דפריך

לא תחוף. שערה: מקטף. טוקף שער ומתגלגל ומולן: סריך. מדיק השער ומולן: ואפילו בחמי חמה. די לה בחמין שהוממו בשמש: (ג)רמשרו מזיא. מקטין לת השערות ואין לכלוכן עובר: קמטיה. ניח לחמי וניח המחרים שלה: כל הראוי לגילה. במכתת

מגמות וק:) שנים עשרונים הכתיב בכלי אחד כו אחם לא בנגלו ואין גילה מעכבת בכלי אחד ולא נמי לבנגלו לא מלי למתגלו: אינה צריכה לחוף ולטבול. דולמי לאחר שטבלה גם עליה: איבא ביניהו כו'. לגיסנא קמא נעגין ממון לחפיפה טבילה: גזירת מרחצאות. שלרך מרחלאות ליכנ

ע"ג לחטבות של לחמה דלמי לכלי מרם ולאו למימר טבילה עולה להן: ג' סילחא. נקעת עבה כמו במכתבה ולא בסילחא (ז) *[בגמות] (דף סג.): דבעיתא. שלא חפול ולא טבלה לפיר:

בגמל

*לא תחוף לא בנחר ולא *ברחל בנחר משום דמקטף ובחל משום דמסריך ואמר אמימר משמיה דרבא *באשה לא תחוף אלא בחמין (ה) אבל לא בצונן ואפילו בחמי רחמה צונן מאי מעמא לא משום דקריריי (ג) ומשרו מזייא ואמר רבא לעולם ילמד אדם בתוך ביתו שתהא אשה מריחה בית קמטיה במים[א] מיתיבי "בית הקמטים ובית החרים אינן צריכין לביאת מים "נהי דביאת מים לא בעינן מקום הראוי לביאת מים בעינן כדר' זירא *דא"ר זירא 'כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו ושאין ראוי לבילה בילה מעכבת בו *אמר רבין בר רב אדא אמר רבי יצחק מעשה בשפחתו של רבי שטבלה ועלתה ונמצא לה עצם חוצץ בין שיניה 'והצריכה רבי טבילה אחרת ואמר רבא "טבלה ועלתה ונמצא עליה דבר חוצץ אם סמוך לחפיפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול ואם לאו צריכה לחוף ולטבול איבא דאמרי "אם באותו יום שחפפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול ואם לאו צריכה לחוף ולטבול מאי ביניהו איבא ביניהו 'למסמך לחפיפה טבילה למיחף ביממא ולמטבל בליליא אמר רבא "אשה לא תעמוד על גבי כלי חרס והטבול סבר רב כהנא למימר טעמא מאי משום גזירת מרחצאות הא על גבי סילחא שפיר דמי א"ל רב חנן מנהרדעא התם טעמא מאי 'משום דבעית סילחא נמי "בעיתא אמר רב שמואל בר רב יצחק "אשה לא תטבול בנמל

[ויקרא יג, ב] מכי אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים: [ויקרא יג, מה] והבגד אשר בו הנגע צרעת בבגד צמר או בבגד פשתים: [ויקרא יג, נט] זאת תורת נגע צרעת בבגד הצמר או הפשתים או השתי או הערב או כל כלי עור לטהרו או לטמאו: [ויקרא יד, ב] זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והובא אל הכהן: [ויקרא יד, לד] כי תבאו אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזה ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחזתכם: [ויקרא יד, מה] ונתץ את הבית את אבניו ואת עציו ואת כל עפר הבית והוציא אל מחוץ לעיר אל מקום טמא: [ויקרא יד, נו] ולשאת ולכהן ולנתעת: [ויקרא יד, נז] להורות ביום הטמא ואת היום הטהר זאת תורת הצרעת: [ויקרא טו, ב] דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם איש איש כי יהיה זב מבשרו זובו טמא הוא: [ויקרא טו, יט] ואשה כי תהיה זבה דם יהיה זובה בבשרה שבעת ימים תהיה בנדתה וכל הנגע בה יטמא עד הערב: [ויקרא טו, כה] ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבות בלא עת נדתה או כי תזוב על נדת טמאתה כל ימי זוב טמאתה כימי נדתה היא תהיה: [ויקרא טו, כח] ואם טהרה מזובה וספרה לה שבעת ימים ואחר תטהר: [ויקרא טו, לג] ולזבה בנדתה ולזכר ולנקבה ולאיש אשר ישכב עם טמאה: [ויקרא יז, ג] איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור או כשב או עז במחנה או אשר ישחט מחוץ למחנה: [ויקרא יז, ד] ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן לה' לפני משכן ה' דם יחשב לאיש ההוא דם שפך ונכרת האיש ההוא מקרב עמיו: [ויקרא יז, ח] ואליהם תאמר איש איש מבית ישראל ומן הגר הגר בתוכם אשר יעשה כל תועבה הזאת: [ויקרא יז, יג] ואיש איש מבני ישראל ומן הגר הגר בתוכם אשר יצוד צידה חיה או עוף אשר יאכל ושפך את דמו וכסהו בעפר: [ויקרא יז, טו] וכל נפש אשר תאכל נבלה וטרפה באזרח ובגר וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב וטהר: [ויקרא יח, ו] איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה אני ה': [ויקרא יח, יט] ואל אשת עמיתך לא תתן שכבתך לזרע לטמא בה: [ויקרא יח, כג] ובכל בהמה לא תתן שכבתך לטמא בה ואשה לא תעמד לפני בהמה לרבעה תבל הוא: [ויקרא יח, כט] כי כל אשר יעשה מן התועבות האל ונכרתו הנפשות העושות מקרב עמם: [ויקרא יט, כ] ואיש כי ישכב את אשה שכבת זרע ובה נדה היא ולא נפדתה אם חפוקה לא נתנה לו אמה יבקר יומתו לא מתו כי לא חרה: [ויקרא יט, כו] לא תאכלו על הדם לא תנחשו ולא תעוננו: [ויקרא יט, כז] לא תקפו פאת ראשכם ולא תשחית את פאת זקנך: [ויקרא יט, כח] ושרטת לנפש לא תתנו בבשרכם וכתבת קעקע לא תתנו בכם אני ה': [ויקרא יט, לא] אל תפנו אל האבת ואל הידעני לא תבקשו לטמאה בהם אני ה' אלהיכם: [ויקרא יט, לב] מפני שיבה תקום והדרת פני זקן ויראת מאלהיך אני ה': [ויקרא כ, ב] ואל בני ישראל תאמר איש איש מבני ישראל ומן הגרים הגרים בישראל אשר יתן מזרעו למלך מות יומת עם הארץ ירגמו אתו באבן: [ויקרא כ, יח] ואיש אשר ישכב את אשת דד אתה ערה את מקורה הגלה והיא הגלתה את מקור דמיה ונכרתו שניהם מקרב עמם: [ויקרא כ, כא] ואיש אשר יקח את אשת אחיו נדה הוא ערות אחיו גלה ערירים יהיו: [ויקרא כ, כה] והבדלתם אתם בין הבהמה הטהרה לטמא ולא תשקצו את נפשתיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמש האדמה אשר הבדלתי לכם לטמא: [ויקרא כ, כז] ואיש או אשה כי יהיה בהם אוב או ידעני מות יומתו באבן ירגמו אתם דמיהם בם: [ויקרא כא, ז] אשה זונה וחללה לא יקחו וואשה גרושה מאישה לא יקחו כי קדוש הוא לאלהיו: [ויקרא כא, יד] ואלמנה וגרושה חללה זונה את אלה לא יקח כי אם בתולת מעמיו יקח אשה: [ויקרא כא, כא] כל אשר בו מום מזרע אהרן הכהן לא יגש להקריב אשי ה' מום בו להקריב לחם אלהיו: [ויקרא כא, כב] לחם אלהיו מקדשי ומקדשים יאכל: [ויקרא כב, ד] איש איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר וגוע בכל טמא נפש או איש אשר תצא ממנו שכבת זרע: [ויקרא כב, ה] או באדם אשר יטמא לו לכל טמאתו אשר יטמא בו: [ויקרא כב, ו] נפש אשר תגע בכל אלה וטמאה עד הערב ולא יאכל מן הקדשים כי אם רחץ בשרו במים: [ויקרא כב, ז] וכאשר יטהר השמש ואחר יטהר מן הקדשים כי לחמו הוא: [ויקרא כב, יח] דבר אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל ואמרת אלהם איש איש מבית ישראל ומן הגר בישראל אשר יקריב קרבנו לכל נדריהם ולכל נדבותם אשר יקריבו לה' לעלה: [ויקרא כב, כא] ואיש כי יקריב זבח שלמים לה' לפלא נדר או בנדבה בבקר או בצאן תמים יהיה לרצון כל מום לא יהיה בו: [ויקרא כב, כג] שור או כשב שלא יהיה לו שרוע וקלוט לנדבה תעשנו ולנדר לא ירצה: [ויקרא כב, כד] ומעוך וכתות ונתוק וכרות לא תקריבו לה' ובארצכם לא תעשו: [ויקרא כב, כה] ומיד בן נכר לא תקריבו את לחם אלהיכם מכל מומם כי מום בם בהם לא ירצו לכם: [ויקרא כב, כו] וידבר ה' אל משה לאמר: [ויקרא כב, כז] שור או כשב או עז כי יולד והיה שבעת ימים תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אישי לה': [ויקרא כב, כח] ושור או שה אתו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד: [ויקרא כב, כט] וכי תזבחו זבח תודה לה' לרצונכם תזבחו: [ויקרא כב, ל] ביום ההוא יאכל לא תותירו ממנו עד בקר אני ה': [ויקרא כב, לא] ושמרתם מצותי ועשיתם אתם אני ה': [ויקרא כב, לב] ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל אני מקדשכם: [ויקרא כב, לג] המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני ה': [ויקרא כג, ב] דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם מועדי ה' אשר תקראו אתם מקראי קדש אלה הם מועדי: [ויקרא כג, ג] ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קדש כל מלאכה לא תעשו שבת הוא לה' בכל מושבתיכם: [ויקרא כג, ד] אלה מועדי ה' מקראי קדש אשר תקראו אתם במועדם: [ויקרא כג, ה] בחדש הראשון בארבעה עשר לחדש בין הערבים פסח לה': [ויקרא כג, ו] ובחמשה עשר יום לחדש הזה חג המצות לה' שבעת ימים מצות תאכלו: [ויקרא כג, ז] ביום הראשון מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו בהם: [ויקרא כג, ח] והקרבתם אשה לה' שבעת ימים ביום השביעי מקרא קדש כל מלאכת עבדה לא תעשו: [ויקרא כג, ט] וידבר ה' אל משה לאמר: [ויקרא כג, י] דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הכהן: [ויקרא כג, יא] והניף את העמר לפני ה' לרצונכם ממחרת השבת יניפנו הכהן: [ויקרא כג, יב] ועשיתם ביום הניפכם את העמר כבש תמים בן שנתו לעלה לה': [ויקרא כג, יג] ומנחתו שני עשרנים סלת בלולה בשמן אשה לה' ריח ניחח ונסכו יין רביעית ההין: [ויקרא כג, יד] ולחם וקלי וכרמל לא תאכלו עד עצם היום הזה עד הביאכם את קרבן אלהיכם חקת עולם לדרתיכם בכל מושבתיכם: [ויקרא כג, טו] וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה: [ויקרא כג, טז] עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה לה': [ויקרא כג, יז] ממושבתיכם תביאו לחם תנופה שתי שנים עשרון סלת חמץ תאפינה בכורים לה': [ויקרא כג, יח] והקרבתם על הלחם שבעת כבשים תמימם בני שנה ופר בן בקר אחד ואילם שנים יהיו עלה לה' ומנחתם ונסכיהם אשה ריח ניחח לה': [ויקרא כג, יט] ועשיתם שעיר עזים אחד לחטאת ושני כבשים בני שנה אחד לזבח שלמים: [ויקרא כג, כ] והניף הכהן אתם על לחם הבכורים תנופה לפני ה' על שני כבשים קדש יהיו לה' לכהן: [ויקרא כג, כא] וקראתם בעצם היום הזה מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו חקת עולם בכל מושבתיכם לדרתיכם: [ויקרא כג, כב] ובקצרכם את קציר ארצכם לא תכלה פאת שדך בקצרך ולקט קצירך לא תלקט לעני ולגר תעזב אתם אני ה' אלהיכם: [ויקרא כג, כג] וידבר ה' אל משה לאמר: [ויקרא כג, כד] דבר אל בני ישראל לאמר בחדש השביעי באחד לחדש יהיה לכם שבתון זכרון תרועה מקרא קדש: [ויקרא כג, כה] כל מלאכת עבדה לא תעשו והקרבתם אשה לה': [ויקרא כג, כו] וידבר ה' אל משה לאמר: [ויקרא כג, כז] אך בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפורים הוא מקרא קדש יהיה לכם ועניתם את נפשתיכם והקרבתם אשה לה': [ויקרא כג, כח] וכל מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה כי יום כפורים הוא להכפר עליכם לפני ה' אלהיכם: [ויקרא כג, כט] כי כל נפש אשר לא תעונה בעצם היום הזה ונכרתה מעמיה: [ויקרא כג, ל] וכל נפש אשר תעשה כל מלאכה בעצם היום הזה והאבדתי את הנפש ההוא מקרב עמה: [ויקרא כג, לא] כל מלאכה לא תעשו חקת עולם לדרתיכם בכל מושבתיכם: [ויקרא כג, לב] שבת שבתון הוא לכם ועניתם את נפשתיכם בתשעה לחדש באוב עד ערב מערב עד ערב תשבתו שבתכם: [ויקרא כג, לג] וידבר ה' אל משה לאמר: [ויקרא כג, לד] אך בחמשה עשר יום לחדש השביעי הזה חג הסכות שבעת ימים לה': [ויקרא כג, לה] ביום הראשון מקרא קדש כל מלאכת עבדה לא תעשו: [ויקרא כג, לו] שבעת ימים תקריבו אשה לה' ביום השמיני מקרא קדש יהיה לכם והקרבתם אשה לה' עצרת היא כל מלאכת עבדה לא תעשו: [ויקרא כג, לז] אלה מועדי ה' אשר תקראו אתם מקראי קדש להקריב אשה לה' עלה ומנחה זבח ונסכים דבר יום ביומו: [ויקרא כג, לח] מלבד שבתות ה' ומלבד מתנותיכם ומלבד כל נדריכם ומלבד כל נדבותיכם אשר תתנו לה': [ויקרא כג, לט] אך בחמשה עשר יום לחדש השביעי באספכם את תבואת הארץ תחגו את חג ה' שבעת ימים ביום הראשון שבתון וביום השמיני שבתון: [ויקרא כג, מ] ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפת תמרים וענף עץ עבת וערבי נחל ושמחתם לפני ה' אלהיכם שבעת ימים: [ויקרא כג, מא] וחגותם אתו חג לה' שבעת ימים בשנה חקת עולם לדרתיכם בחדש השביעי תחגנו: [ויקרא כג, מב] בסכת תשבו שבעת ימים כל האזרח בישראל ישבו בסכת: [ויקרא כג, מג] למען ידעו דרתיכם כי בסכות הושבתי את בני ישראל בהוציאי אתם מארץ מצרים אני ה' אלהיכם: [ויקרא כג, מד] וידבר משה את מועדי ה' אל בני ישראל: [ויקרא כד, ב] צו את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד: [ויקרא כד, ג] מחוץ לפרכת העדות יערך אתו אהרן מערב עד בקר לפני ה' תמיד חק עולם לדרתיכם: [ויקרא כד, ד] על המנרה הטהרה יערך את הנרת לפני ה' תמיד: [ויקרא כד, ה] ולקחת סלת ואפית אתה עשרה חלת שנים עשרון האחת חלה: [ויקרא כד, ו] ושמת אתם שתים מערכת שש על השלחן הטהר לפני ה': [ויקרא כד, ז] ונתת על המערכת לבנה זכה והיתה ללחם לאזכרה אשה לה': [ויקרא כד, ח] ביום השבת יערכנו לפני ה' תמיד מעם בני ישראל ברית עולם: [ויקרא כד, ט] והיתה לאהרן ולבניו ואכלוהו במקום קדש כי קדש קדשים הוא לו מאשי ה' חק עולם: [ויקרא כד, י] ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצרי בתוך בני ישראל ויתגו בן הישראלית ואיש הישראלי במחנה: [ויקרא כד, יא] ויקב בן האשה הישראלית את השם ויקלל וגו' ויביאו אתו אל משה ושם אמו שלומית בת דברי למטה דן: [ויקרא כד, יב] ויניחו אתו במשמר לפרש להם על פי ה': [ויקרא כד, יג] וידבר ה' אל משה לאמר: [ויקרא כד, יד] הוצא את המקלל אל מחוץ למחנה וסמכו כל השומעים את ידיהם על ראשו ורגמו אתו כל העדה: [ויקרא כד, טו] ואל בני ישראל תדבר לאמר איש איש כי יקלל אלהיו ונשא חטאו: [ויקרא כד, טז] ונקב שם ה' מות יומת רגום ירגמו בו העדה כגר כאזרח בנקבו שם יומת: [ויקרא כד, יז] ואיש כי יכה כל נפש אדם מות יומת: [ויקרא כד, יח] ומכה נפש בהמה ישלמנה נפש תחת נפש: [ויקרא כד, יט] ואיש כי יתן מום בעמיתו כאשר עשה כן יעשה לו: [ויקרא כד, כ] שבר תחת שבר עין תחת עין שן תחת שן כאשר יתן מום באדם כן ינתן בו: [ויקרא כד, כא] ומכה בהמה ישלמנה ומכה אדם יומת: [ויקרא כד, כב] משפט אחד יהיה לכם כגר כאזרח יהיה כי אני ה' אלהיכם: [ויקרא כד, כג] וידבר משה אל בני ישראל ויוציאו את המקלל אל מחוץ למחנה ויסקלו אתו באבן ובני ישראל עשו כאשר צוה ה' את משה: [ויקרא כה, ב] דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם ושבתה הארץ שבת לה': [ויקרא כה, ג] שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמר כרמך ואספת את תבואתה: [ויקרא כה, ד] ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ שבת לה' שדך לא תזרע וכרמך לא תזמר: [ויקרא כה, ה] את ספיח קצירך לא תקצור ואת ענבי נזירך לא תבצר שנת שבתון יהיה לארץ: [ויקרא כה, ו] והיתה שבת הארץ לכם לאכלה לך ולעבדך ולאמתך ולשכירך ולתושבך הגרים עמך: [ויקרא כה, ז] ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכל: [ויקרא כה, ח] וספרת לך שבע שבתת שנים שבע פעמים שבע שנים והיו לך ימי שבע שבתת השנים תשע ארבעים שנה: [ויקרא כה, ט] והעברת שופר תרועה בחדש השביעי בעשור לחדש ביום הכפורים תעבירו שופר בכל ארצכם: [ויקרא כה, י] וקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור בארץ לכל ישביה יובל הוא תהיה לכם ושבתם איש אל אחזתו ואיש אל משפחתו תשובו: [ויקרא כה, יא] יובל השנה החמשים שנה תהיה לכם לא תזרעו ולא תקצרו את ספיחיה ולא תבצרו את נזיריה: [ויקרא כה, יב] כי יובל הוא קדש תהיה לכם מן השדה תאכלו את תבואתה: [ויקרא כה, יג] בשנת היובל הזאת תשובו איש אל אחזתו: [ויקרא כה, יד] וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך אל תונו איש את אחיו: [ויקרא כה, טו] במספר שנים אחר היובל תקנה מעמיתך במספר שני תבואת ימכר לך: [ויקרא כה, טז] לפי רב השנים תרבה מקנתו ולפי מעט השנים תמעיט מקנתו כי מספר תבואת הוא מוכר לך: [ויקרא כה, יז] ולא תונו איש את עמיתו ויראת מאלהיך כי אני ה' אלהיכם: [ויקרא כה, יח] ועשיתם את חקתי ואת משפטי תשמרו ועשיתם אתם וישבתם על הארץ לבטח: [ויקרא כה, יט] ונתנה הארץ פריה ואכלתם לשבע וישבתם לבטח עליה: [ויקרא כה, כ] וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית הן לא נזרע ולא נאסף את תבואתנו: [ויקרא כה, כא] וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית ועשת את התבואה לשלש השנים: [ויקרא כה, כב] והזרעתם את השנה השמינית ואכלתם מן התבואה ישן עד השנה התשיעית עד בוא תבואתו תאכלו ישן: [ויקרא כה, כג] והארץ לא תמכר לצמיתות כי לי הארץ כי גרים ותושבים אתם עמדי: [ויקרא כה, כד] ובכל ארץ אחזתכם גאלה תתנו לארץ: [ויקרא כה, כה] כי ימוך אחיך ומכר מאחזתו ובא גואלו הקרב אליו וגאל את מכר אחיו: [ויקרא כה, כו] ואיש כי אין לו גואל והשיגה ידו ומצא כפי גאולתו: [ויקרא כה, כז] וחשב את שנות מכרו והשיב את העודף לאיש אשר מכר לו ושב לאחזתו: [ויקרא כה, כח] ואם לא מצאה ידו די השיב לו ונמכרו בידו הקנה אשר מכר בה עד שנת היבל ויצא ביובל ושב לאחזתו: [ויקרא כה, כט] ואיש כי ימכר בית מושב עיר וגאלה עד תכלת שנת ימי מכרתו יהיה גאלתו: [ויקרא כה, ל] ואם לא יגאל עד מלאת לו שנה תמימה וקם הבית אשר לא חומה לעיר מקנה לצמיתת לקנה לא יצא ביובל: [ויקרא כה, לא] ובתי חצרים אשר אין להם חומה סביב על שדי הארץ יחשב גאלה תהיה לו וביובל יצא: [ויקרא כה, לב] ובערי נחלתם בתי הערים אשר יש להם גאלת עולם תגאלו הלוים: [ויקרא כה, לג] וגאלת מן הלוים ויצא מכר בית ועיר אחזתו ביובל כי בתי ערי הלוים הוא אחזתם בתוך בני ישראל: [ויקרא כה, לד] ושדה מגרש עריהם לא ימכר כי אחזת עולם הוא להם: [ויקרא כה, לה] וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו גר ותושב וחי עמך: [ויקרא כה, לו] אל תקח מאתו נשך ותרבית ויראת מאלהיך וחי אחיך עמך: [ויקרא כה, לז] את כספך לא תתן לו בנשך ובמרבית לא תתן אכלך: [ויקרא כה, לח] אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים לתת לכם את ארץ כנען להיות לכם לאלהים: [ויקרא כה, לט] וכי ימוך אחיך עמך ונמכר לך לא תעבד בו עבדת עבד: [ויקרא כה, מ] כשכיר כתושב יהיה עמך עד שנת היבל יעבד עמך: [ויקרא כה, מא] ויצא הוא ובניו עמו ושב אל משפחתו ואל אחזת אבתיו ישוב: [ויקרא כה, מב] כי עבדי הם אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לא ימכרו ממכרת עבד: [ויקרא כה, מג] לא תרדה בו בפרך ויראת מאלהיך: [ויקרא כה, מד] ועבדך ואמתך אשר יהיה לך מאת הגוים אשר סביבתיכם מהם תקנו עבד ואמה: [ויקרא כה, מה] וגם מבני התושבים הגרים עמכם מהם תקנו וממשפחתם אשר עמכם אשר הולידו בארצכם והיו לכם לאחזה: [ויקרא כה, מו] והתנחלתם אתם לבניכם אחריכם לרשת אחזה לעלם בהם תעבדו ובאחיכם בני ישראל איש באחיו לא תרדה בו בפרך: [ויקרא כה, מז] וכי תשיג יד גר ותושב עמך והמך אחיך עמו ונמכר לגר תושב עמך או לעקר משפחת גר: [ויקרא כה, מח] אחרי נמכר גאלה תהיה לו אחד מאחיו יגאלנו: [ויקרא כה, מט] או דדו או בן דדו יגאלנו או משאר בשרו ממשפחתו יגאלנו או השיגה ידו ונגאל: [ויקרא כה, נ] וחשב עם קנהו משנת המכרו לו עד שנת היבל והיה כסף ממכרתו בימי שנה כימי שכיר יהיה עמו: [ויקרא כה, נא] אם עוד רבות בשנים לפיהן מכספי גאולתו יתן השיב את גאלתו: [ויקרא כה, נב] ואם מעט נשאר בשנים עד שנת היבל וחשב לו כפי שנותיו כשכיר שנה בשנה ימשל בו לעיני אחיו: [ויקרא כה, נג] כשכיר שנה בשנה יהיה עמו לא ירדנו בפרך לעיניך: [ויקרא כה, נד] ואם לא יגאל באלה ויצא בשנת היבל הוא ובניו עמו: [ויקרא כה, נה] כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים אני ה' אלהיכם: [ויקרא כו, א] לא תעשו לכם אלילם ופסל ומצבה לא תקימו לכם ואבן משכית לא תתנו בארצכם להשתחות עליה כי אני ה' אלהיכם: [ויקרא כו, ב] את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני ה': [ויקרא כו, ג] אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם: [ויקרא כו, ד] ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו: [ויקרא כו, ה] והשיג לכם דיש את בצר ובצר ישיג את זרע ואכלתם לחמכם לשבע וישבתם לבטח בארצכם: [ויקרא כו, ו] ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד והשבתי חיה רעה מן הארץ וחרב לא תעבר בארצכם: [ויקרא כו, ז] ורדפתם את אויביכם ונפלו לפניכם לחרב: [ויקרא כו, ח] ורדפו מכם חמשה מאה ומאה מכם ירדפו רבבה ונפלו אויביכם לפניכם לחרב: [ויקרא כו, ט] ופניתי אליכם והפריתי אתכם והרביתי אתכם והקמתי את בריתי אתכם: [ויקרא כו, י] ואכלתם ישן נושן והוצאתם ישן מפני חדש: [ויקרא כו, יא] ונתתי משכני בתוכם ולא תגעל נפשי אתכם: [ויקרא כו, יב] והתהלכתי בתוכם והייתי לכם לאלהים ואתם תהיו לי לעם: [ויקרא כו, יג] אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים מהיות להם לעבדים ואשבר מטות עלכם ואולך אתכם קוממיות: [ויקרא כו, יד] ואם לא תשמעו לי ולא תעשו את כל המצות האלה: [ויקרא כו, טו] ואם בחקתי תמאסו ואם את משפטי תגעל נפשכם לבלתי עשות את כל מצותי להפרכם את בריתי: [ויקרא כו, טז] אף אני אעשה זאת לכם והפקדתי עליכם בהלה את השחפת ואת הקדחת מכלות עינים ומדיבות נפש וזרעתם לריק זרעכם ואכלוהו אויביכם: [ויקרא כו, יז] ונתתי את פני בכם ונגפתם לפני אויביכם ורדו בכם שנאיכם ונסתם ואין רודף אתכם: [ויקרא כו, יח] ואם עד אלה לא תשמעו לי ויספתי לייסר אתכם שבע על חטאתיכם: [ויקרא כו, יט] ושברתי את גאון עזכם ונתתי את שמיכם כברזל ואת ארצכם כנחשת: [ויקרא כו, כ] ותם לריק כחכם ולא תתן ארצכם את יבולה ועץ הארץ לא יתן את פריו: [ויקרא כו, כא] והלכתם עמי קרי ולא אבה לשמע לי ויספתי עליכם מכה שבעתים כחטאתיכם: [ויקרא כו, כב] ושלחתי בכם את חית השדה ושכלה אתכם ואת בהמתכם והמעיטה אתכם ונשמו דרכיכם חריבות: [ויקרא כו, כג] ואם בזאת לא תוסרו לי והלכתם עמי קרי: [ויקרא כו, כד] והלכתי גם אני עמכם קרי בחמה ויסרתי אתכם שבע על חטאתיכם: [ויקרא כו, כה] והבאתי עליכם חרב נוקמת נקם ברית ונאספתם אל עריכם ושלחתי דבר בתוככם ונתתם ביד אויב: [ויקרא כו, כו] בשברי לכם מטה לחם ואפו עשרה נשים לחמכם במשקל ואכלו ולא תשבעו: [ויקרא כו, כז] ואם בזאת לא תשמעו לי והלכתם עמי קרי בחמה: [ויקרא כו, כח] והלכתי עמכם קרי בחמת חנם ויסרתי אתכם שבע על חטאתיכם: [ויקרא כו, כט] ואכלתם בשר בניכם תאכלו ובשר בנותיכם תאכלו: [ויקרא כו, ל] והשמדתי את במותיכם והכרתי את חמניכם והשלכתי את פגריכם על פגרי גלוליכם וגעלה נפשי אתכם: [ויקרא כו, לא] ושמתי את עריכם חרבה והשמותי את מקדשיכם ולא אריח בריח ניחחכם: [ויקרא כו, לב] והשמותי אני את הארץ ושממו עליה אויביכם הישבים בה: [ויקרא כו, לג] ואתכם אזרה בגוים וריקתי אחריכם חרב והיתה ארצכם שממה ועריכם יהיו חרבה: [ויקרא כו, לד] אז תרצה הארץ את שבתתיה כל ימי השמה והיא בארץ אויביכם אז תשבת הארץ ורצתה את שבתתיה: [ויקרא כו, לה] כל ימי השמה תשבת את אשר לא שבתה בשבתתיכם בשבתכם עליה: [ויקרא כו, לו] והנשארים מכם והבאתי מרך בלבבם בארצות אויביהם ורדף אתם קול עלה נדף והנסו כמנוס מפני חרב ונפלו ואין רודף: [ויקרא כו, לז] וכשלו איש באחיו כמפני חרב ואין רודף ולכם אין תקום לפני אויביכם: [ויקרא כו, לח] ואבדתם בגוים ואכלה אתכם ארץ אויביכם: [ויקרא כו, לט] והנשארים מכם ימקו בעונם בארצות אויביכם וגם בעונות אבתם אתם כמוהם ימקו: [ויקרא כו, מ] והתודו את עונם ואת עון אבתם במעלם אשר מעלו בי וגם אשר הלכו עמי קרי בחמה: [ויקרא כו, מא] ואף אני אלך עמם קרי בחמת קרי ואביא אתם בארץ אויביהם או אז יכנע לבבם הערל ואז ירצו את עון: [ויקרא כו, מב] וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכר והארץ אזכר: [ויקרא כו, מג] והארץ תעזב מהם ותרץ את שבתתיה בהשמם מהם והם ירצו את עונם יען ובגלל יען מאסו את משפטי ואת חקתי געלה נפשם: [ויקרא כו, מד] וגם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלתם להפר בריתי אתם כי אני ה' אלהיהם: [ויקרא כו, מה] וזכרתי להם ברית ראשונים אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לעיני הגוים להיות להם לאלהים אני ה': [ויקרא כו, מו] אלה החקים והמשפטים והתורות אשר נתן ה' בינו ובין בני ישראל בהר סיני ביד משה: [ויקרא כז, ב] דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם איש כי יפליא נדר בערכיך נפשות לה': [ויקרא כז, ג] והיה ערכך הזכר מבן עשרים שנה ועד בן ששים שנה והיה ערכך חמשים שקל כסף בשקל הקדש: [ויקרא כז, ד] ואם נקבה היא והיה ערכך שלשים שקל: [ויקרא כז, ה] ואם מבן חמש שנים ועד בן עשרים שנה והיה ערכך הזכר עשרים שקל ולנקבה עשרת שקלים: [ויקרא כז, ו] ואם מבן חדש ועד בן חמש שנים והיה ערכך הזכר חמשה שקלים כסף ולנקבה ערכך שלשת שקלי כסף: [ויקרא כז, ז] ואם מבן ששים שנה ומעלה אם זכר והיה ערכך חמשה עשר שקל ולנקבה עשרה שקלים: [ויקרא כז, ח] ואם מך הוא מערכך לפני הכהן והעמיד אתו הכהן על אשר תשיג יד הנודר אתו כן יעריכנו הכהן: [ויקרא כז, ט] ואם בהמה אשר יקריב ממנה לה' כל אשר יתן מנה לה' יהיה קדש: [ויקרא כז, י] לא יחליפנו ולא ימיר אתו טוב בעד רע או רע בעד טוב ואם המר ימיר בהמה בבהמה והיה הוא וחליפו יהיה קדש: [ויקרא כז, יא] ואם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן לה' והעמיד את הבהמה לפני הכהן: [ויקרא כז, יב] והעריך הכהן אתה בין טוב בין רע כערכך הכהן כן יהיה: [ויקרא כז, יג] ואם גאל יגאלנה ויסף חמשיתו על ערכך: [ויקרא כז, יד] ואיש כי יקדיש את ביתו קדש לה' והעריכו הכהן בין טוב בין רע כאשר יעריך אתה הכהן כן יקום: [ויקרא כז, טו] ואם המקדיש יגאל את ביתו ויסף חמשית כסף ערכך עליו והיה לו: [ויקרא כז, טז] ואם משדה אחזתו יקדיש לה' לפי זרעו זרע חמר שעורים בחמשים שקל כסף: [ויקרא כז, יז] אם משנת היבל יקדיש כערכך יקום: [ויקרא כז, יח] ואם אחר היבל יקדיש והחשיב לו הכהן את הכסף על פי השנים הנותרת עד שנת היבל ונחסך מערכך: [ויקרא כז, יט] וכי גאל יגאל המקדיש את השדה ויסף חמשית כסף ערכך עליו והיה לו: [ויקרא כז, כ] ואם לא יגאל את השדה ואם מכר את השדה לאיש אחר לא יגאל עוד: [ויקרא כז, כא] והיה השדה בצאתו ביובל קדש לה' כשדה החרם אחזתו תהיה לכהן: [ויקרא כז, כב] ואם את שדה מקנתו אשר לא משדה אחזתו יקדיש לה': [ויקרא כז, כג] והעריך לו הכהן את מכסת הערכך עד שנת היבל ונתן את הערכך ביום ההוא קדש לה': [ויקרא כז, כד] בשנת היבל ישוב השדה אשר קנה ממנו אשר לו אחזת הארץ: [ויקרא כז, כה] וכל ערכך יהיה בשקל הקדש עשרים גרה השקל: [ויקרא כז, כו] אך בכור אשר יבכר לה' בבהמה לא יקדיש איש אתו אם שור אם שה לה' הוא: [ויקרא כז, כז] ואם בבהמה הטמאה ופדה בערכך וחמשיתו יסף עליו ואם לא יגאל ונמכר בערכך: [ויקרא כז, כח] אך כל חרם אשר יחרים איש לה' מכל אשר לו מאדם ובהמה ומשדה אחזתו לא ימכר ולא יגאל כל חרם קדש קדשים הוא לה': [ויקרא כז, כט] כל חרם לא יפדה מן האדם מות יומת: [ויקרא כז, ל]